

henblik på, at fordringshaveren kan tillade afdragsvis betaling eller henstand. Fordringshaveren skal give skyldneren besked, hvis fordringen efter anmodning tilbagesendes. Fordringer omfattet af refusionsret fra statskassen kan dog ikke sendes tilbage til fordringshaveren, eller den, der på vegne af fordringshaveren, har forestået opkrævningen.

Som alternativ til en tilbagesendelse af fordringen til fordringshaveren kan fordringshaveren anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at indgå en betalingsaftale eller henstandsaf-tale med skyldneren.

Hvis skyldnerens økonomiske forhold bedres, kan fordringshaveren anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om, at inddrivelsen intensiveres.

Bestemmelsen sigter først og fremmest på og forventes anvendt i forhold til fysiske personer. Begrænsningen i bestemmelsen, der undtager restancer vedrørende fordringer med refusionsret fra staten uanset refusionens størrelse, er begrundet i, at fordringen reelt (i større eller mindre omfang) dækker statsmidler, og derfor er det fundet hensigtsmæssigt - også af administrative grunde - at alene restanceinddrivelsesmyndigheden har kompetencen til at indgå betalingsaftaler, fastsætte betalingsordninger eller bevilge henstand eller eftergive denne type fordringer. Dette kan imidlertid ske efter indstilling fra den enkelte fordringshaver.

Generelt er det hensigten, at det gode samarbejde, som f.eks. er etableret mellem Inddrivelsesmyndigheden i ToldSkat København og "deres" fordringshaver, skal fortsætte og udbygges i forholdet mellem restanceinddrivelsesmyndigheden og de enkelte fordringshavere. Som led i dette samarbejde vil det være naturligt, at en fordringshaver videregiver relevante oplysninger med henblik på optimering af inddrivelsen til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvilket fordringshaverne efter forslaget som nævnt forpligtes til. Et sådant samarbejde vil blive yderligere understøttet i forbindelse med udviklingen af ét samlet restancesystem, jf. omtalen i de almindelige bemærkninger.

Det foreslås i stk. 6, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, herunder om størrelsen af fordringer, der kan tillades afdragsvis betaling eller gives henstand med betalingen af, og om varigheden af betalings- og henstandsordninger. Der vil endvidere blive fastsat retningslinier for de situationer, hvor det kan komme på tale, at krav overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden før de er restante.

Der vil generelt blive lagt vægt på, at overdragelsen af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden så

vidt muligt sker efter objektive regler, så de er e-administrerbare - f.eks. i situationer, hvor en skyldner hverken i form af betaling eller henvendelse reagerer på en opkrævning og rykkerskrivelser fra fordringshavere.

Skatteministeren foreslås endvidere bemyndiget til at fastsætte regler om, at fordringer skal overdrages i elektronisk form. Bemyndigelsen vil endvidere blive anvendt til at fastlægge de elektroniske snitflader mellem fordringshavere og restanceinddrivelsesmyndigheden. Det er i den forbindelse et selvstændigt mål, at al sædvanlig dataudveksling skal ske elektronisk. Indtil et nyt fælles restancesystem idriftsættes, vil den elektroniske udveksling mellem fordringshavere og restanceinddrivelsesmyndigheden skulle ske med udgangspunkt i de eksisterende IT-systemer.

Til § 3

Det foreslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden indtræder i samtlige rettigheder og forpligtigelser, der er knyttet til de enkelte fordringer mv., til brug for kravets afvikling. Det vil bl.a. sige, at de inddrivelsesredskaber, som den enkelte fordring er tillagt i lovgivningen, eller andre kreditorbeføjelser, som følger af praksis, kan anvendes af restanceinddrivelsesmyndigheden. Det drejer sig bl.a. om udpantningsret, lønindeholdelse, modregning, indtrædelsesret, indberetning til kreditoplysningsbureauer, dækningsrækkefølge, indgivelse af konkursbegæring, tiltrædelse af akkordordninger og gældssaneringsforslag og eftergivelse og henstand.

Grundtanken i indsatsstrategien på Skatteministeriets område er en differentieret indsats overfor henholdsvis medspiller og modspiller. Denne segmentering forventes fortsat i den nye inddrivelsesorganisation. Restanceinddrivelsesmyndighedens udfordring er dermed at få en restance afviklet på den mest hensigtsmæssige måde med anvendelse af færrest mulige ressourcer. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil derfor også skulle tilrettelægge og prioritere inddrivelsesindsatsen efter skyldneres vilje og evne til at afvikle deres mellemværende med det offentlige. De mere indgribende tvangsinddrivelseskridt som lønindeholdelse og udpanning vil derfor som udgangspunkt ikke blive anvendt over for skyldnere, som indgår og overholder en afviklingsordning, som kan eliminere restancen. Udlæg kan som hidtil tages i anvendelse til f.eks. sikring af en restance under en betalings- eller henstandsordning.

I forslaget til stk. 2 præciseres det, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan under iagttagelse af forvaltningslo-